

Els certificats de pobresa que són donats als rics

No hi ha cap professió amb tantes pèrdues com la del metge. Els nostres serveis es presten amb prodigalitat, i no poques vegades, per les circumstàncies més diverses, resten sense compensació. El metge treballa i visita com un desesperat. És esplèndid com cap altre; i fa més labor benèfica i humanitària que tothom. Per això, fins en aquests temps d'accentuat mercantilisme, és encara un sacerdot, com ho fou sempre, l'exercici benemèrit de la Medicina.

Vegeu, com a prova eloqüent, aquests centres benèfics on els metges exerceixen el seu ministeri i fan arribar a les classes humils els recursos de la ciència.

Però aquesta noblesa de sentiments, aquesta generositat, són aprofitades en no poques ocasions per persones que poden pagar, i que, sense miraments ni escrúpols de consciència, sostreuen al metge el preu dels seus serveis, que, pels enganys del malalt, els presta com si fos a un pobre de solemnitat.

Fa anys, no gaires, era no tan freqüent aquest abús intolerable. Els que podien pagar no s'atreuen a presentar-se a una consulta gratuïta, més per temor de les conveniències socials que per no defraudar l'estament mèdic.

Però avui la concurrència a les consultes gratuïtes s'ha estès. Hom no té inconvenient de presentar-s'hi. Resulta d'una gran comoditat, molt més, no cal dir-ho, que concórrer a la consulta particular d'un metge.

Cert que en la majoria d'aquestes consultes — no en totes — és exigit el certificat de pobresa.

Però, ¿com és costum d'obtenir aquest document?

Ara ho veurem. Fa uns mesos, actuant de President del Col·legi de Metges de Saragossa el doctor Hernández Iribarren, publicà una nota en la Premsa diària, en la qual recomanava als secretaris municipals la màxima escrupolositat en el despatx dels certificats de pobresa. Entenia el doctor Hernández — com ho entenem nosaltres — que la facilitat amb què es lliuraven aquests certificats era un perjudici enorme per als interessos de la classe mèdica.

Bé, doncs. El Col·legi de Secretaris es mostrà indignat d'una manera ostensiva. I, naturalment, publicà una altra nota vetllant pel prestigi i per la dignitat del Cos. "Els secretaris — deia — despatxen sempre els certificats de pobresa amb les dades que obren a Secretaria".

No ho dubta ningú. Però les dades, en mols casos, poden ésser equivocades, i el cert és que tot l'estament mèdic espanyol sap que en moltes ocasions — gairebé diàriament — presenten certificats de pobresa persones benestants que cobren sous importants o són posseïdores de béns de fortuna.

El Cos de Secretaris és possible que silenciés l'advertència del Col·legi de Metges de Saragossa. Es més: no hi ha dubte que alguns d'ells tenen ja per costum atrevir-se amb els metges en llurs Municipis i, està clar, col·lectivament s'han atrevit amb el Col·legi.

Això serà, però, naturalment, perquè els metges ho voldrem.

Perquè el cert és que els certificats es prodiguen d'una fàcil astoradora, i que centenars de persones benestants acuden amb ells a les consultes gratuïtes i